

opusdei.org

Dopis od Preláta (duben 2007)

Dopis o Svatém týdnu a výročí zvolení papeže od biskupa Javiera Echevarrúi věřícím Prelatury Opus Dei.

29.04.2007

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Dnes začal Svatý týden, který je nejdůležitější v celém roce, protože si v něm připomínáme ústřední události naší spásy. Kéž by ho každý osobně prožil – či spíše v něm *ožil* –

následující Ježíše na všech místech, která nám předkládá liturgie. Spolu se sv. Josemarií prosím Boha o milost, abychom se nechali do hloubky *ohromit* těmito tajemstvími.

V prvních dnech, slavnostním vstupem Pána do Jeruzaléma počínaje, se zdá být snadné kráčet vedle Ježíše na jeho častých cestách z Betánie do Jeruzaléma a z Jeruzaléma do Betánie. Vezměme si evangelium a ponořme se do jeho scén, abychom ho mohli ve všem velmi zblízka sledovat.

Zastavte se a rozjímejte nad hodinami, které strávil v chrámu, kde se snažil přitáhnout zákoníky a farizeje, kteří již v oné chvíli jen plánovali, jak se ho zbavit. Avšak Ježíš nehledí na zdánlivý *neúspěch* své výzvy k obrácení: až do posledního okamžiku – jak vidíme ve scénách z Golgoty – čeká, že se duše otevře milosti a dostane se jí tak

spásy. Učí nás, abychom vytrvali v osobním apoštolátu, i když se někdy může zdát, že již neexistuje řešení. Plody přijdou vždy.

Právě před svým umučením vyslovuje Pán jedno podobenství, v němž se výjimečným způsobem odráží touha po duších, jež ho stravuje: podobenství o králi, *který vystrojil svatbu svému synu a poslal služebníky, aby přivedli pozvané na svatbu, ale oni nechtěli jít[1]*. Lze si představit touhu milovaného Srdce Ježíšova při pronášení těchto slov. Vždy nás překvapuje jeho naléhavost: *hostinu jsem uchystal, býčci a krmný dobytek je poražen, všechno je připraveno; pojdte na svatbu![2]*.

Také dnes se často stává to samé. Pokud se doopravdy budeme snažit připodobnit se Kristu, být *alter Christus, ipse Christus*, není nic logičtějšího, než – jak opakoval náš

Otec – že se Ježíšův život tím či oním způsobem bude opakovat v tom našem. ***Scéna jako z podobenství o svatební hostině: jedni mají strach, druzí jsou zaneprázdnění, další ... Povídačky, hloupé výmluvy. Zpěčují se. A jak končí? Zhnusení, zmatení, bez chuti k ničemu, znudění, zahořklí. Přitom je tak snadné přijmout božské pozvání, které se nám vlastně nabízí, a žít vesele a šťastně! [3].***

Naše reakce, podobně jako reakce svatého Josemaríi, má být neochabovat a naopak se snažit zvětšit apoštolské úsilí s pevným přesvědčením, že se přes odpor lidí žádná námaha neztratí. Současně vedle vytrvalosti v modlitbě, umrtvování a činnosti ***prosme Pána, aby se smiloval nade všemi lidmi a aby je znovu a znovu s touhou dobrého krále hledal a oni se do něj zamilovali[4].*** Zamítněme skleslost nebo falešnou myšlenku, že

jsme lepší než druzí, protože kdyby mně a tobě nepřekřížil cestu, kde bychom byli?

Trvejme konkrétně na *apoštolátu zpovědi*. Minulý rok v tyto dny připomínal svatý Otec, že **pro plodnější oslavu Velikonoc žádá církev věřící, aby přistoupili v těchto dnech ke svátosti smíření, která je pro všechny jakousi smrtí a zmrtvýchvstáním (...). Nechme se usmířit Kristem – dodal svatý Otec – abychom plněji vychutnali radost, kterou nám předává svým zmrtvýchvstáním. Odpuštění, které nám dává Kristus ve svátosti smíření je pramenem vnitřního i vnějšího míru a činí z nás apoštoly míru ve světě, ve kterém bohužel pokračuje rozdělení, utrpení a drama nespravedlnosti[5].**

Ve druhé polovině týdne budeme slavit Velikonoční Triduum, srdce liturgického roku. Ponořme se do

hloubky liturgických obřadů těchto dní. Na Zelený čtvrtek, během mše *in Cena Domini*, děkujeme Ježíši za ustanovení eucharistie a kněžství a za jejich zachování až do konce časů. Doprovázejme ho ve svatostáncích – *Božím hrobě* – kde bude uložena Nejsvětější svátost až do odpoledne Velkého pátku v upomínku na dobu opuštěnosti, kterou strávil Ježíš nejprve na Olivové hoře a poté během zinscenovaného procesu oné bolestné a přesmutné noci. Budte si jisti, že naše bdění u svatostánku jistým způsobem poskytlo Ježíši, Bohu a skutečnému člověku, v těch přehořkých hodinách útěchu.

Jan Pavel II. – kterému církev a Dílo tolik dluží – byl vášnivým milovníkem svátostného Ježíše: svatostánek ho přitahoval a vyzýval nás, abychom k němu často přicházeli. Jeho příchod do nebe před dvěma lety musel být stejně rychlý, jako když na svých

apoštolských cestách a návštěvách objevil nějaký svatostánek.

Na Velký pátek – připomínce Pánovy smrti – kromě příkladného postu a zdrženlivosti předepsaných pro tento den připomínejme a umožňujme také ostatním, aby tak činili.

Hledejme velkoryse malá umrtvování a obětujme je jako zadostiučinění za hříchy vlastní i cizí a jako prosbu o milost, aby se tisíce a tisíce duší rozhodly následovat zblízka Ježíše Krista. Nemějme strach z kříže, děti moje, ani z pomluv těch, kteří se farizejsky pohoršují nad tím, když vidí, jak se my křesťané s láskou držíme tohoto svatého dřeva, na kterém za nás náš Pán položil svůj život a vysvobodil nás k věčnému životu. Až do které míry milujeme oběť? Přemáhají nás lidské ohledy?

Na Bílou sobotu si připomínáme Ježíšovo uložení do hrobu; setrvejme velmi blízko Panny Marie, apoštolů a

svatých žen, které ho doprovázely.
Oni tehdy nevěděli, že za hodinami
temnoty se rozední nový den
vzkříšení. My to nyní víme. Naplňme
se optimismem a nadějí.

Po svatém Triduu začíná velikonoční
doba, představující budoucí život,
který očekáváme od Boha, a který již
nyní můžeme okoušet v naději,
zvláště proto, že se nám ve svaté
eucharistii nabízí záruka a ukázka
slíbeného věčného blaženství.

Myslíme často na nebe, zvláště, když
se objeví nějaké protivenství,
abychom zase ihned získali
nadpřirozený klid a radost? Chodíme
pravidelně ke svatostánku, abychom
byli s Ježíšem a živili náš teologický
život? První křesťané zobrazovali
ctnost naděje pomocí kotvy;
znamenal to, že dál, za světskými
záležitostmi pozemské existence, je
naše jistota založena na Ježíši Kristu,
který pronikl do nebe a sedí navždy
živý po pravici Otce se svým

Nejsvětějším lidstvím, aby se za nás přimlouval[6].

Kristus žije. Tato velká pravda dává smysl naší víře. Ježíš, který zemřel na kříži, vstal z mrtvých, zvítězil nad smrtí, nad vládou tmy, bolesti a úzkosti, píše Sv. Josemaría. A pokračuje: *Kristus žije. Ježíš je Emanuel: Bůh s námi. Jeho vzkříšení nám dává poznat, že Bůh neopouští své věrné. Může zapomenout žena na své nemluvně, není jí líto plodu vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu (Iz 49,14-15). A Bůh svůj slib splnil[7].*

Ve svém nedávném post-synodálním apoštolském listě *Sacramentum caritatis*, připomíná papež Benedikt XVI. mimo jiné, že **zvláště v eucharistické liturgii se nám dává okoušet eschatologické naplnění, k němuž směřuje celé lidstvo i**

stvoření (srov. Řím 8,19). Člověk byl stvořen pro věčné a opravdové štěstí, které může dát pouze láska Boží (...). Tímto posledním cílem je ve skutečnosti Kristus Pán, vítěz nad hříchem a nad smrtí, který se nám zvláštním způsobem zpřítomňuje při slavení eucharistie. Tak už nyní máme skrze víru účast na plnosti vzkříšeného života, i když jsme na tomto světě zatím ještě jako „cizinci a přistěhovalci“ (srov. 1. Petr 2,11). Eucharistická hostina zjevující svou silně eschatologickou dimenzi přichází na pomoc naší svobodě na cestě[8].

Ježíš je neviditelný, ale skutečný společník, který je vždy vedle nás a očekává nás ve svatostánku, kde nám projevuje svou blízkost. Jak by se asi změnila naše dny, kdybychom stále jednali s jistotou – plnou víry, naděje a lásky – která povzbuzovala svatého Josemaríi? Utíkejme se s důvěrou k

jeho přímluvě, aby nás pohnul k tomu, abychom byli opravdovými lidmi eucharistie. Následujícího 23. dubna, o výročí jeho prvního svatého přijímání, se nám k tomu nabízí výborná příležitost. Naučme se říkat každý den „Pane, miluji tě“, a snažme se dokázat to i skutky.

Modleme se hodně za papeže: za jeho osobu a úmysly. Tíha, která doléhá na jeho ramena, je velmi veliká. Boží prozřetelnost počítá s těmito modlitbami a oběťmi, aby ho posílila a dodala účinnosti jeho slovům. 16. dubna oslaví své osmdesáté narozeniny a 19. dubna je druhé výročí jeho zvolení. Děkujme Bohu za dar, který věnoval církvi v osobě Benedikta XVI.

Všichni si vzpomínáme, jak papež při inaugurační mši svého pontifikátu prosil křesťany o pomoc v modlitbě. A v roce 2006 při oslavě prvního roku svého pontifikátu poznamenal:

stále více se přesvědčuji o tom, že sám ze sebe bych tento úkol, toto poslání nemohl plnit. Avšak cítím také, jak mi ho pomáháte plnit. Takto jsem s vámi v silném spojení a společně můžeme pokračovat v poslání Pána (...). Ze srdce děkuji všem, kteří mne různými způsoby zblízka doprovázejí, anebo mne sledují duchovně zdálky svou láskou a modlitbou. Prosím každého, aby mne i nadále podporoval a prosil Pána, abych byl jemný a silný pastýř jeho církve[9].

Zpytujeme se v přítomnosti Boží, jak vypadá naše jednota s papežem: jednota v modlitbě, v mysli a předsevzetích. Modlíme se hodně každý den za úmysly Svatého Otce? Obětujeme sebezápory a odříkání, které nás něco stojí? Vedeme jiné k tomu, aby se modlili a obětovali za římského biskupa chvíle práce a malá umrtvování? Šíříme jeho učení

– které je učením Krista – a bráníme je, když je napadáno ve veřejném mínění anebo při soukromých rozhovorech?

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. dubna 2007.

[1] *Mt* 22, 2-3.

[2] *Tamtéž*, 4.

[3] Svatý Josemaría, *Brázda*, č. 67.

[4] Svatý Josemaría, Poznámky z kázání, 17.10.1965.

[5] Benedikt XVI., Projev při generální audienci, 12.4.2006.

[6] Srov. *Žid* 4, 14; 7, 25.

[7] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 102.

[8] Benedikt XVI., Apošt. post-synodální exhortace *Sacramentum caritatis*, 22.2.2007, č.30.

[9] Benedikt XVI., Projev při generální audienci, 19.4.2006.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-duben-2007/> (16.03.2026)